

CARUSELUL CUVINTELOR

ȘCOALA "DIMITRIE ZAMFIRESCU" G. C.

F O C S A N I

ANUL 1, Nr. 4, DEC. 2012

Revistă bisemestrială, Anul 1, Nr. 4, decembrie 2012

ISSN 2285-2069

ISSN-L = 2285-2069

Profesori coordonatori :

Petria Dolia

Anișoara Pițu

Iulia Prescornițoiu

Colaboratori:

prof. Stephen Hallstrom

prof. Elena Hrușcovski

prof. Gheorghe Zaiț

prof. Mariana Apostu

înv. Luminița Lalu

bibliot. Gabriela Harea

Mariana Klein

Corectura:

prof. Anișoara Pițu

Tehnoredactare și grafică:

prof. înv. Petria Dolia

**Mulțumim pentru desenele
trimise de elevii:**

Mara Stamatina

Anca Popescu

Elena Stoian

Andreea Pătrunjel

**Mulțumim pentru fotografiile
trimise de:**

Stephen Hallstrom

Mariana Klein

Denis Dîrdală

Andrei Stoian

Mihail Munteanu

Ștefan Susanu

Iulia Bușilă

Mihai Stoian

Andreea Teișanu

Bianca Neagu

Marian Zamfirescu

PAGINA INVITAȚILOR

**Where we love is home - home that our feet may leave,
but not our hearts**

**By Stephen Hallstrom
Peace Corps volunteer**

When I first arrived in Romania in April of 2011, I only noticed how different everything was. The people, the houses and buildings, the clothes, the meals, the dogs and, especially, the carușas, were all daily reminders that I was in a place very far removed from my home.

Now, a year and a half later, I think of Focșani as home and I notice the differences less often. In fact, I find it difficult to write my impressions of life in Romania, now, because what was startlingly different when I first arrived now seems mundane and trivial by comparison. For example, the novelty of seeing dogs roam around freely in public took several months to fade and I took a lot of pictures of stray dogs during that time. Now, I don't give them a second thought, though I do occasionally

throw them a little food. I guess what I'm trying to say is that I no longer see with American eyes.

Another difference that was more obvious when I first arrived is the more formal dress code of people in public, here. Generally speaking, Romanians are better dressed than Americans, who tend to dress more casually. In fact, it isn't unusual for some teachers in the states to wear jeans to work. I was reminded of the more casual American style when I went home this last summer to visit family and friends. Eating lunch on a terrace in a trendy part of Portland, Oregon, I was people watching and started to notice how frumpy or baggy the clothes of many people were. I was so used to the Romanian style of dress, that I was beginning to judge some of my fellow Americans as unkempt by comparison.

One of my favorite things about Romania is the food. While I do find some Romanian dishes a bit challenging (ciorbă de burtă and răcituri, for example), I absolutely love most of the food, here. This is partly because I happen to like a lot of the same foods that are eaten here, but also because of the strong Romanian tradition of eating fresh, locally grown, organic foods. I will continue to eat mămăligă in the U.S. and I may even have to learn how to make sarmale if I can't find a Romanian restaurant in Portland. Without a doubt, the best tomatoes I have ever eaten were in Romania. And the same goes for chicken and eggs. I'm getting hungry just thinking about it.

One of the things I still *do* see with American eyes, is the caruțăs. I can't help it. They fascinate me even after all this time. Every time I see one, I have to try to take a picture. I probably have close to 100 photos and several video clips of caruțăs. Caruțăs in the town, caruțăs on the highway, caruțăs in the field... it doesn't matter. I don't even care if the photo turns out blurry. I never delete them. One of the highlights of my time in Romania was getting to ride a caruță into the mountains for a weekend stay because the road was too muddy for cars. And one of my greatest regrets, so far, is that I've seen three covered caruțăs (like covered wagons from the Old West in America) but have never been able to take a photo of one. But I am ever vigilant. One day, I *will* get a covered caruță photo.

But, I suppose the strongest impression I have of Romania is of the people. The accomodating and generous nature of the good-hearted people I have met is

inspiring. To travel so far from home and meet so many sincere and friendly people has helped remind me of the good in people, generally. I met a Romanian man in Oregon before I came to Romania. He told me that 90% of Romanians

were good people but to be careful about the other 10%. Interestingly, when I've told this story to people in Romania, a couple of them have said it's closer to 50/50. I don't know what to make of this discrepancy, but I like to think that most people are good at heart. My experiences in Romania back this up.

Romania and its people have become a part of my life and are in my heart. This is why, even though I look forward to returning home to my family and American friends, I feel sad when I think of leaving Focșani. It's difficult to describe, but I feel I have two homes that are very, very far apart and I must now always be far away from one of them. Fortunately, these days it is much easier to stay in touch with distant friends through the magic of the internet, so I will always be close in spirit. Also, my home town of Portland has a strong Romanian community with an annual Romanian festival every October, so I can get a taste of Romania even if I can't be here. But it won't be the same. My Romanian friends will still be here, and there aren't any caruțas in Portland.

I'm writing this on November 30th, so La Mulți Ani!!! to all you Andreas and Andreis, etc. Also, for tomorrow, December 1st, Happy 94th Birthday, Romania!!!

Acasă este locul de unde plecăm cu picioarele, dar niciodată cu inima

de Stephen Hallstrom
Voluntar al Corpului Păcii

Când am sosit prima dată în România în aprilie 2011, am observat cât de diferit era totul. Oamenii, casele, clădirile, hainele, mesele, câinii și în special căruțele, toate îmi aduceau aminte de cât de departe eram de casa mea.

Acum, la un an și jumătate după, mă gândesc la Focșani ca acasă și observ diferențele din ce în ce mai puțin. De fapt, îmi este dificil să scriu impresiile mele despre viața mea în România, acum, deoarece ceea ce era foarte diferit când am ajuns prima dată acum pare firesc și trivial prin comparație. De exemplu, noutatea vederii câinilor hoinari liber în public mi-a luat câteva luni să mă obișnuiesc și am făcut o mulțime de poze câinilor vagabonzi în acest timp. Acum nu mă mai gândesc așa des la ei, deși le mai arunc din când în când câte ceva de mâncare. Cred că ceea ce încerc să spun este că nu mai privesc lucrurile prin ochii unui american.

O altă diferență mult mai evidentă când am ajuns prima dată aici este modul mult mai formal al oamenilor de a se îmbrăca în public. În general vorbind, românii sunt mai bine îmbrăcați decât americanii, care tind să se îmbrace mai neprotocolar. De fapt nu este neobișnuit pentru profesori în Statele Unite să poarte blugi la serviciu. Mi-am amintit despre stilul neprotocolar al americanilor când am mers acasă vara trecută să îmi vizitez familia și prietenii. Luând prânzul la o terasă, într-o parte mai elegantă a Portland-ului, Oregon, am văzut oamenii și am observat ce modeste și lăbărțate erau hainele multora. Eram atât de obișnuit cu stilul românesc de a te îmbrăca că am început să judec pe unii dintre prietenii mei americani ca fiind neîngrijiți prin comparație.

Unul dintre lucrurile mele preferate din România este mâncarea. În timp ce găsesc unele feluri din România un pic provocatoare (ciorba de burtă și răcitura),

iubesc categoric majoritatea mâncării de aici. Aceasta deoarece se întâmplă să îmi placă mult majoritatea mâncărilor de aici dar și datorită tradiției românești de a consuma alimente proaspete, cultivate la nivel local și organice. Voi continua să mănânc mămăligă în Statele Unite și poate voi învăța să fac sarmale dacă nu voi putea găsi un restaurant românesc în Portland. Fără nici un dubiu cele mai bune roșii pe care le-am mâncat au fost cele din România. Și același lucru este valabil pentru pui și ouă. Mi se face foame doar gândindu-mă la asta.

Unul dintre lucrurile pe care le văd încă cu ochii unui american este *căruța*. Nu mă pot abține. Mă fascinează chiar și după atâta timp. De fiecare dată când văd una, trebuie să încerc să îi fac o poză. Am probabil în jur de a sută de poze și câteva videoclipuri cu căruțe. Căruțe în oraș, căruțe pe autostradă, căruțe pe câmp... nu contează. Nu-mi pasă dacă fotografia este neclară. Niciodată nu le șterg. Una dintre întâmplările principale în România, a fost să mă urc într-o căruță la munte, într-un week-end, deoarece drumul era prea noroiu pentru mașini. Unul dintre marile mele regrete până acum, este că am văzut acolo căruțe cu coviltir (precum cele din vestul sălbatic din America) dar nu am putut să le fotografiez. Dar sunt foarte vigilenți. Într-o zi o să fac o poză unei căruțe cu coviltir.

Dar presupun că cea mai puternică impresie despre România este cea legată de oameni. Serviabilitatea și generozitatea oamenilor pe care i-am întâlnit este sursa mea de inspirație. Să călătoresc atât de departe de casă și să întâlnesc atât de mulți oameni sinceri și prietenoși m-a ajutat să amintesc de bunătatea oamenilor în general. Am întâlnit un român în Oregon înainte să vin în România. El mi-a spus că 90% dintre români sunt oameni buni dar să fiu atent la ceilalți 10%. Interesant este că atunci când am spus această poveste oamenilor din România câțiva dintre ei au spus că procentul este de 50%-50%. Nu știu ce a făcut această discrepanță dar îmi place să cred că majoritatea oamenilor sunt buni la suflet. Experiența mea în România m-a condus la această concluzie.

România și oamenii ei au devenit o parte din viața mea și sunt în inima mea, de aceea, doar gândindu-mă că aștept cu nerăbdare să mă întorc acasă la familie și

prieteni mă întristez când mă gândesc că trebuie să părăsesc Focșaniul. Este dificil să descriu dar simt că am două case care se află la distanță foarte mare una de cealaltă și că de acum voi fi mereu departe de una dintre ele. Din fericire în aceste zile este mai ușor să ieși legătura cu prietenii aflați la distanță prin magia internetului , așa că voi fi mereu aproape de ei sufletește. De asemenea, orașul meu natal, Portland, are o puternică comunitate românească, cu un festival românesc în fiecare octombrie, așa că pot simți gustul României chiar dacă nu pot fi aici. Dar nu va fi la fel. Prietenii mei români vor fi tot aici și în Portland nu sunt căruțe.

Scriu acest articol pe 30 noiembrie așa că LA MULȚI ANI! tuturor Andreelor și Andreilor. De asemenea, pentru mâine, 1 Decembrie, **LA MULȚI ANI! României** la cea de-a 94-a aniversare.

**Traducerea:
Prof. Mariana Apostu**

Trebuie să se potrivească

Cu speranța că lucrurile sunt cu mult mai bune acum în România, țara mea mamă, aș dori să dezvolt, în mica mea istorioară, contradicția dintre modul de gândire al meu, o româncă crescută în România socialistă, și cea a viitorului meu soț la timpul respectiv, crescut și educat în USA. Pentru scopul acestei istorioare o să-l numesc *soțul meu*, pentru că asta este el acum, de aproape 20 de ani.

După câteva luni de stat la hotel, firma Americană (nonprofit) cu care venise soțul meu în România în anul 1992, a închiriat pentru noi un apartament, care apoi a trebuit mobilat. Am fost anunțată prin telefon de către secretara firmei ca mobila va sosi în câteva ore.

Mi-am imaginat intrând pe ușă: pat, noptiere, masă, scaune, sofă și dulapuri. În schimb tot ce a intrat pe ușă au fost niște cutii mari și grele de carton. Soțul meu a venit de la serviciu seara, ca de obicei, pentru că americanii lucrau de la 8 la 17:00 cu o oră pauză de prânz, lucru neobișnuit pentru români în acele timpuri. Cu un entuziasm deosebit a desfăcut pe rând toate cutiile și a început să assembleze mobila.

Instrucțiunile erau insuficiente și multe faze ale montării trebuiau dibuite pentru că nu erau descrise în broșură. La fiecare pas sau mai bine zis impas, îl descurajam spunându-i că ar fi mai bine să renunțe la strădania lui și să chemăm a doua zi un tâmplar care se pricepe. Răspunsul lui venea invariabil “nu trebuie să chemăm un tâmplar pentru că și eu mă pricep, am mai făcut asta”. Eram convinsă

Anca Popescu, 12 ani
Prof. Gheorghe Zait

că în trecutul lui îndepărtat, soțul meu a fost tâmplar, dar n-am avut curajul să-l “jignesc” întrebându-l dacă presupunerea mea era adevărată.

În prima seară, după cum era de așteptat, soțul meu a asamblat patul pentru dormitor care, după două nopți în care am dormit pe o saltea pneumatică, ne-a răsplătit cu un somn odihnitor și recuperator. În serile următoare a asamblat masa de bucătărie, scaunele, canapeaua, raftul pentru cărți și biroul. Iar la urmă a venit și complicatul “dulap cu trei uși”.

La dulapul cu trei uși nimic nu se potrivea. Găurile pentru cuie sau șuruburi erau la nivele diferite și oricât încerca soțul meu să potrivească ușile, rafturile și fețele dulapului întorcându-

le de pe o parte pe alta, de la stânga la dreapta sau cu susul în jos, era o diferență de cel puțin câțiva centimetri. Rafturile se potriveau când cu partea de vopsea lăcuită în sus, când cu ea în jos. Pentru că asamblatul dulapului se desfășura într-o camera complet goală, vecinii de la etajul de mai jos s-au ales cu un coșmar de ciocăneli de aproape două săptămâni. În fiecare seară după serviciu, soțul meu întorcea și ciocănea dulapul cu trei uși pe toate fețele și din toate părțile ca să poată îmbina găurile cu cuiele de lemn prost proiectate. În fiecare zi asistam descurajată la strădania lui și îi spuneam “nu vezi că nu se potrivesc, că l-au făcut greșit, că așa sunt lucrurile românești, nu te poți baza pe ce scrie în broșură”, iar răspunsul lui era invariabil “Nu se poate așa ceva, *trebuie să se potrivească*”, “uite aici” și îmi arată broșura cu instrucțiuni de asamblare.

În final am avut un dulap cu trei uși la care ușile nu se închideau, stăteau strâmbe unele rafturi, pentru că s-au potrivit doar cu partea vopsită și nelăcuită în sus și-au lăsat vopseaua pe hainele așezate pe ele, și un soț fericit că a reușit să asambleze dulapul.

Acum, după aproape 20 de ani în USA, știu că toți americanii de rând sunt mai devreme sau mai târziu tâmplari, pentru că mobila se vinde în cutii și trebuie asamblată. Și mai știu că ceea ce scrie în broșură este întotdeauna corect și că piesele *trebuie să se potrivească*. Dacă cumva nu se potrivesc, cu siguranță cel care assemblează a greșit undeva și nu cel care a făcut mobila sau a scris broșura. Acum înțeleg de ce soțul meu nu voia să se dea bătut. Nu concepea ca mobila sau broșura cu instrucțiuni să nu fie corectă. Să cheme pe altcineva să assembleze dulapul ar fi însemnat să recunoască că nu se pricepe și nicidecum că mobila era făcută cu greșeli.

Acum știu că, de la copilul care se joacă cu Puzzle sau Lego, la școlarul care își assemblează, cu sau fără ajutor, scăunelul sau trambulina, la studenții din cămine care își assemblează rafturi și “desk-uri”, la tinerii care își cumpără prima mobilă și până la cei de vârsta mea și mai departe, toți suntem tâmplari de ocazie și piesele totdeauna se potrivesc, aici în USA.

Mara Stamatina, 12 ani

Prof. Gheorghe Zait

Faptul că am crescut într-o societate în care greșelile și proasta calitate erau normalul zilei- la care s-a adăugat și lipsa mea de îndemânare- m-a făcut să renunț ușor la ideea că ceva se mai poate rezolva fără ajutorul unui tâmplar. Soțul meu, care trăise într-o societate în care asamblatul mobilei este o necesitate și în care fără calitate nu se vinde, credea că piesele *trebuie să se potrivească*: de aceea n-a vrut să se dea bătut.

Mariana Klein, ARNP, CCRN
At Regional Hospital for Respiratory and Complex Care
Seattle, WA, USA

CARIATIDE

Mi-a plăcut adesea, discutând fie cu interlocutori imaginari, în timp ce peregrinam pe harta minții, fie cu interlocutori reali, să văd școala ca pe un imens și viu templu, iar pe noi, dascălii, ca pe niște devotate cariatide.

Ați privit vreodată cariatidele templelor grecești? Neîndoielnic, stârnesc un sentiment de fascinație. Vin din timpuri îndepărtate, încărcate de mister și scrutează, fără umbră de oboseală, orizonturi întinse, întrezărind parcă destinul întregii omeniri.

Deși poartă pe cap și pe umeri povara întregului antablament, au o verticalitate impecabilă, o față senină, zâmbitoare, destinsă și distinsă. Cum să nu fii copleșit de admirație? Prin forța lor, au făcut să dăinuie aceste temple, mărturie a unor epoci demult apuse.

Privind însă la templul școlii românești din prezent, mă copleșește un amalgam de stări: confuzie și deprimare, nostalgie și amărăciune, revoltă și neputință... Am sentimentul că o forță a întunericului s-a încuibat în el și vrea, cu orice chip, cu orice preț, să-l năruie.

După ce a „lucrat” la erodarea temeliei, de ceva timp această forță s-a năpustit asupra cariatidelor. Cum era de așteptat, efectele încep să fie vizibile. Unele cariatide sunt măcinate pe dinăuntru, altele pe dinafară. Pe ici, pe colo mai sunt câteva care au rezistat „intemperiiilor”, dar mă întreb, inevitabil, cât va mai dura această rezistență?

Le văd cum privesc unele spre altele, când cu dorința însănătoșirii celor bolnave, când cu tristețea neputinței. Seninătatea frunții lor începe să se stingă. Bucuria, încrederea, forța degajate cândva de chipurile lor fac loc unei tot mai evidente crispări și oboseli, resimțite din cauza poverilor purtate pe umeri.

Totuși, din când în când, le scânteiază în ochi un licăr de speranță: poate va veni un nou Fidias, care să le redea măreția statuară. Oare va veni?

Prof. Elena Hrușcovașchi
Lic. Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Magia sărbătorilor de iarnă

Ajunul Crăciunului

Iarna a sosit. Suntem în Ajunul Crăciunului. Peste tot pământul este acoperit de zăpadă. În zare se văd fulgii de nea cum cad lin, lin. Mă uit pe fereastră și admir jocul fulgilor care se rotesc.

Deodată am simțit mirosul de cozonac, de vanilie și de scorțișoară. Am pornit repede să împodobesc bradul cu beteală aurie, cu globulețe colorate în fel de fel de culori, cu bomboane, caramel și ciocolată. În vârf i-am așezat o stea strălucitoare care mi-a amintit de nașterea Domnului Iisus Hristos.

Afară se auzeau glasurile copiilor cântând colinde, anunțând sărbătoarea care era numai la o zi de noi. În toate casele este multă veselie, iar munca e în toi. Este o atmosferă ca de basm.

Sub bradul împodobit am așezat cadourile pentru cei dragi așteptând cu nerăbdare să fie deschise.

Crăciunul e minunat!

Denis Dîrdală, 9 ani
Prof. Petria Dolia

În Ajunul Crăciunului

A venit iarna. Aceasta a înconjurat totul într-o mantie albă. Fulgii de zăpadă fac un mic dans sprinten.

Vacanța de iarnă a început și eu merg la țară, la bunici. Crăciunul îl petrec împreună cu verișoarele mele. Ziua de Ajun este cu adevărat mirifică. Când ne trezim noi, copiii, ne așezăm în jurul bradului să-l împodobim. Mirosul lui proaspăt ne îmbie pe toți. Așezăm globulețele și ghirlandele multicolore. Mie îmi place să așez steaua din vârful bradului.

Mama, bunica și mătușa pregătesc sărmăluțele, friptura, cozonacul, prăjiturile și tot felul de bunătăți. Afară sună colindele copiilor, anunțând marea sărbătoare.

Merg și eu cu colindatul pe la prieteni și vecini. După ce mă întorc de la colindat, mai privesc o dată bradul și mă duc la culcare să-l aștept pe Moș Crăciun. Când Moș Ene a venit pe la gene, lumea viselor mă cuprinde.

Nu știu când se face dimineață și parcă prin vis aud glasul mamei:

- Mihăiță, a venit Moșul!

Mă duc repede la brad și văd o mulțime de cadouri. Este exact ce mi-am dorit. Verișoarele mele sunt încântate de darurile primite. Atmosfera de sărbătoare se așterne peste familia mea.

Ce Crăciun minunat am petrecut la bunici!

Mihail Munteanu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Seara de Ajun

Afară, nori grei, cenușii stârnesc fluturi de ninsori. Cu bagheta ei magică, Crăiasa Zăpezii așterne peste tot o plapumă albă, mare și pufoasă. Asta-i vremea care place tuturor copiilor, aceia care-și doresc să fie afară la joacă.

Sărbătorile de iarnă sunt adevărate basme. E Ajunul Crăciunului. În casă e o atmosferă plăcută, plină de armonie, fericire și miresme plăcute. Mirosul bradului, al turtelor și al bucatelor pe care mama le pregătește în Ajunul Crăciunului, aduc în sufletele noastre trăiri minunate.

Sunt atent la mama și sunt fericit când o văd cu câtă răbdare face anumite mâncăruri. Chiar dacă nu le gustă, îi ies extraordinar de bune. Mereu îmi spune că e secretul ei, că această taină a dezlegat-o de la bunica și mama ei.

După ce împodobim bradul, care va arăta minunat, fratele meu și cu mine plecăm la colindat. Cu fiecare vers de colind, simt o înfiorare tainică ce îmi cuprinde trupul, iar în suflet mi se strecoară lin o bucurie ce vestește Crăciunul.

Sărbătoarea Crăciunului ne aduce în fiecare an bucuria de a fi părtași la taina Nașterii Domnului Iisus Hristos, o bucurie pe care suntem datori să o împărțim cu familia. Această sărbătoare ne luminează viața și ne aduce speranță, fericire și împliniri.

Ștefan Susanu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

La bunici

Vacanța de iarnă mi-am petrecut-o la bunicii mei din Năruja. Satul în care locuiesc aceștia se află în apropierea râului Zăbala.

Viața la țară mi-a priit, iar aerul proaspăt al satului a fost o desfătare pentru mine. Nu se compară cu aerul poluat al Atenei, acolo unde am locuit, până ce părinții mei au hotărât să ne întoarcem în țară. Am simțit pe propria piele ce înseamnă viața sănătoasă trăită în satul montan al bunicilor.

Cel mai mult m-am atașat de câinele bunicilor, Bobiță, un ciobănesc masiv, dar blând precum o pisică. Atât de mult am îndrăgit acest câine, încât mi-am pus în gând ca, la întoarcerea acasă, să încerc să-i conving pe părinți să-mi permită să am unul al meu.

Zilele au trecut și am început să pricep tot mai mult că viața la țară este frumoasă. La sfârșitul vacanței, după mai multe zile petrecute la bunici, am devenit alt copil: am învățat să mănânc mai sănătos, atât bucatele tradiționale cât și fructele și legumele care fuseseră culese din grădină. Erau mult mai bune și mai gustoase decât produsele de la fast-food.

Această vacanță a fost una dintre cele mai frumoase din viața mea.

Iulia Bușilă, 9 ani
Prof. Petria Dolia

În așteptarea Moșului

E iarnă. Casele dorm sub căciulile lor de zăpadă. Înainte să vină Moș Crăciun, copiii împodobesc bradul cu sufletul la gură, gândindu-se ce daruri o să le aducă.

Cu câteva zile înainte de venirea Moșului și noi ne pregătim să împodobim bradul. Scoatem cu grijă ornamentele și, ajutați de fratele cel mare, le aranjăm în brad. Suntem foarte emoționați când se aprind becuțele. Ramurile verzi ale bradului sclipesc în culori roșii, galbene și albastre.

Plini de emoție, ne imaginăm cum vine tiptil Moșul și ne așează sub brad cadourile. Mi-aș dori să-l surprind cum îmi aduce cadourile. În fiecare an am încercat, însă cred că este o înțelegere între el și Moș Ene – adorm mereu înainte ca el să sosească. Anul acesta voi face un plan împreună cu fratele meu. Chiar dacă nu voi reuși, eu sunt fericit dacă el o să treacă pe la noi!

Moșule, te așteptăm cu aceeași nerăbdare în fiecare an, în casele noastre!

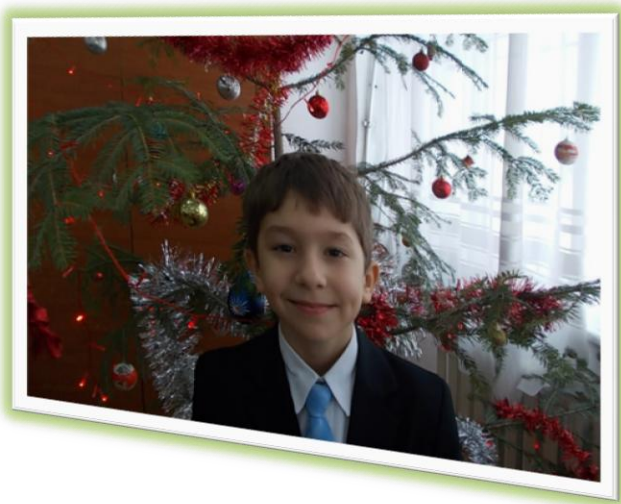
Mihai Stoian, 9 ani
Prof. Petria Dolia

În seara de Ajun

E iarnă. Zăpada a acoperit pământul cu o mantie albă strălucitoare, iar pe perdeaua albastră a cerului se văd strălucind mărgăritarele galbene ale stelelor.

În preajma sărbătorilor, puiul de vânt se joacă cu norii în depărtare. Copiii stau la fereastră și se uită să-l vadă pe Moș Crăciun. Mama pregătește prăjituri și un pahar cald cu lapte pentru Moșul. Eu stau cu sufletul la gură, gândindu-mă că o să-l văd pe Moș Crăciun așezând cadourile mult dorite și așteptate.

Mama nu-și mai vede capul de treburile în bucătărie. M-am așezat în pat și... a venit pe nesimțite Moș Ene pe la gene. Când m-am trezit, am descoperit cadourile sub brad. Venise Moș Crăciun.

Ce frumoasă este iarna cu sărbătorile ei mult așteptate!

Andrei Stoian, 9 ani

Prof. Petria Dolia

Cățelușul *Fulg de nea*

Cățelușul *Fulg de nea*
Are ochi de catifea
Și năsucul roz, micuț
Stă cuminte în pătuț.

Este foarte jucăuș,
Cu blănița ca de pluș
Și codița alburie
Dă din ea de bucurie.

Zburdă-ncolo și încoace
Pus mereu pe boroboațe.
Dar e tare drăgălaș,
Fulg de nea e un poznaș.

Bianca Neagu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Colindătorii

Au plecat la colindat
Prichindeii prin zăpadă,
Zarvă e-n întregul sat
Câinii latră prin ogradă.

Roșii le sunt obrăjorii
Mâinile bocnă de reci.
Dar de cum au apărut zorii
Prin zăpadă fac poteci.

Dornici sunt de urătură
Le e frig, dar se-ncălzesc
De la aburii din gură,
Când colindele rostesc.

Andreea Teișanu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

În așteptarea lui Moș Crăciun

În sfârșit, a venit iarna!
Iar copiii stau la pândă,
Ca să vadă cum sosește
Moș Crăciun din a lui tindă.

Și cum nimeni nu îl vede,
Căci el sosește tiptil,
S-aducă daruri multe
Iubiților copii.

A sosit o nouă zi,
Iar copiii-s bucuroși,
De darurile primite
În seara de Ajun.

Marian Zamfirescu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Moș Crăciun

Unde-i Moș Crăciun cel drag
Ce sosește noaptea-n prag
Să aducă la copii
Daruri multe, jucării,
Să aducă sănătate,
Mult noroc și spor la toate?

Iarna-i grea! E ger cumplit!
Moșul cu sania a sosit.
A venit în casa noastră,
Repede l-am pus la masă.
I-am cântat colinde multe
Că mult îi place s-asculte.
La sfârșit m-a lăudat,
Jucării din sac mi-a dat.

Denis Dîrdală, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Visul unei nopți de iarnă...

Visul unei nopți de iarnă...

Și ziua se duce încet între nori
Un vânt puternic îți tresare mii de fiori,
Iarna se apropie încet și crud
Adormind orice ființă de pe pământ.

Mă uit pe geam dar nu văd ce aș vrea
Așa că îmi deschid o carte în speranța că va apărea.
Mă uit din nou și iată că îl văd
E primul fulg de nea ce mi se arată înduioșător.

Îl prind în mână cu bucurie și aștept puțin
Ce să vezi? Dar ce minune? Nu mai am în pumn un fulg
A lăsat în urma sa doar ceva mărunț
Privesc în palmă și dezamăgită zic: "acum este-o apă și nimic."

Visez ca orice copil să văd mereu multă zăpadă
Să o ating și să mă joc în ea ca altădată
Dar cresc și uit de minunățiile copilăriei
Îmi las în urmă cu părere de rău toate amintirile.

Intru în casă cu părere de rău, e prea târziu
Trebuie să dorm și mâine mă voi juca iar
Dar între timp mă uit melancolic
Pe o mică părticică din geam.

Acesta se aburește și printr-o mică pată,
Îmi pică ochii pe zăpada în care mă jucam odată.
Acum găsesc că sunt prea mare dar vreau să mă mai joc
Păcat că visul unei nopți de iarnă te-atrage numai într-un loc.

Alexandra Voicu, 12 ani
Prof. Îndr. Anișoara Pițu

Sunt clipe nedorite...

La geam romanțe-mi cântă,
Fulgii ușori de nea,
Se-mping și se avântă
Spre toată viața mea.
Îmi este inima de gheață
Mă soarbe dulcele tău gând,
Afară tot adie-n vânt,
O umbră fără viață...
Petale mari de trandafir,
Se plimbă-n gându-mi sumbru...
Și timpul trece în ecou
În lume-s numai eu.
Voi plânge ne-ncetat,
Un vis se-nnoadă-n lacrimi,
Aștept și printre patimi
Mă-ngân în jurăminte,
Sunt clipe nedorite,
Să te gândești la moarte...

Ica Dumbravă, 12 ani
Prof. Anișoara Pițu

Cuvintele

Cuvintele nu le găsesc
Gândurile se ascund
Să spun ce e în inima mea?
Ba nu e mult prea crud.
Speranțele se împleticesc
Ca ramurile-n vânt,
Iar tu cu răul tot în gând
Te uiți și spui că eu greșesc.
E oare chiar așa de greu
Să vezi că te iubesc?
Sau te orbește și pe tine
Tot ce se-aude-n jur
Și lumea ți se pare sfântă
Ca pruncul mic și bun?
Îți zic, îmi furi iubirea
Și nu înțelegi acum,
Mă doare fericirea
Și nu am cum să-ți spun.

Alexandra Voicu , 12 ani
Prof. Anișoara Pițu

Vis deșertic

Elena Stoian, 14 ani

Prof. Gheorghe Zait

O neagră noapte se așterne
Și-n gândul meu un vis își cerne
Într-un deșert făr' de-ncântare
Eu stau și tot privesc în zare.

Și cu - o figură speriată
Privesc în jur îngrijorată
Mă-întreb: ce oare s-a întâmplat
De-am ajuns în acest loc nemaivisat?

Stând și privind îngândurată
Mă uit în jur preocupată
Mă-ntreb de ce în lumea mea
Nu ai puterea de-a visa.

Dar nu am aflat un răspuns la timp
Căci visul deja a luat sfârșit.
Curiozitatea mă omoară,
Ce oare am visat aseară?

Nicoleta Coșoreanu, 12 ani

Prof. Anișoara Pițu

Visul unei nopți de iarnă

Se lasă fulgi pe șemineu....
Lumina cade-n decolteu....
Povestea iernii o privesc
Mă minunez...dar mă-ntristez...
O stea pe cer e căzătoare
Privirea-mi este gânditoare.
Miros de brad, parfum de flori
Afară-s sfinte sărbători.
Ninge-afară neoprit
Cu fulgi mari ca de argint
Lumina străvezie, umbrește chipul
meu.
Și ceru-ntunecat este un veșnic zeu...
Mama stătea demult , odată,
În față la lumina caldă,
Spunându-mi de Crăciun de fiecare
dată,
Basmul nașterii slăvite,
A copilului Iisus.
Care lumii răsărite
A sosit dinspre apus...

Lumina lampei adăpostește-n gând
Copacii far de frunze, care plâng.
Eu plâng cu ei la geamul meu,
Și îmi vor sta în gând mereu,
Așa frumoși cum îi văd eu.

Când sfârșitul unui vis ,
Se coboară de prin nori,
Numai visul meu de iarnă
Către dânsul el mă cheamă,
Lumina cade-n rânduri....
Zăpada e crăiasă....
Cu suflul ei cel rece...
Îmi bate la fereastră....
Viscolul sulfă puternic...
Gerul scade din priviri..
Dar nu are loc de soare
Peste alte amăgiri...
Plânge neaua..
Așternută
Pe pământu- mbrobodit
Și se uită ,
Și ascultă...
Cântecul de la-nceput...
Suspină codru-n mântuirea vieții
Suspină apa din izvorul cu greu...
Visul meu de iarnă-fereastră-a
tinereții
Îmi spune iar "adio".....pe buze cu
tristețe...

Ica Dumbravă, 12 ani
Prof. Anișoara Pițu

PAGINA PROFESORULUI

Învățarea socială și emoțională - puterea educației sau importanța faptului de a fi

Acest articol – opuscul ar putea fi dedicat, din motive ce vor fi înțelese pe îndelete, următorilor:

- direcțiunii Liceului Pedagogic Focșani de prin anii 80, care a hotărât ca elevii claselor a IX-a să învețe limba rusă în locul limbii engleze, motiv pentru care o generație de elevi s-a bucurat de frumosul cântec *De v-ati putea bucura de frumoasele nopți de la Moscova*, - grație profesorului Ivan- dar a pierdut posibilitatea de a învăța limba lui Shakespeare, Nabokov, Yeats, James Joyce, Salinger;
- unui necunoscut de pe plaja de la *Doi Mai*, care a întrebat o plăjară: *Are you a teacher of English?*, întrebare la care aceasta, spre umilința-i intelectuală, nu a putut răspunde afirmativ.
- lui Dan Duțescu, cel care a realizat manualul *Engleza fără profesor*- și pentru uzul tinerilor profesori din regimul comunist, doritori de a visa, de a călători, de a fugi, măcar prin intermediul unei limbi străine, cu iluzia că pot aparține, măcar prin lectură, unei alte lumi;
- profesorului X, care a provocat pariul; un an pentru învățare: *Basic English*.
- profesorului de la Universitatea Babes Bolyai, Liviu Cotrău, care a fost de față, a tăiat pariul și a spus : *plus limericks*.
- anilor care au trecut ca fulgerul;
- inspectoarei MS care, la un moment dat, în limbajul profesoral standardizat, a trezit micii demoniași ai provocărilor interzise odinioară: *dar dacă am relua?*

- profesorilor de la *Universitatea Ploiesti* și programului de reconversie profesională, care au obligat la rigoare, muncă și amintire a ceea ce s-a uitat;
- tinerei profesoare Nicoleta Danilă - pentru care avem respect și care ne-a spus că se poate.
- destinului, care ne-a trimis, la un moment dat, să facem o aplicație pentru un program de formare, chiar dacă nu eram siguri pe ceea ce știm și ceea ce putem face.
- stagiului de formare *Social and Emotional Learning* în cadrul programului sectorial Comenius *Life Skills-Cyprus*.

Concluzia mulțumirilor: învățăm de la cei care ne ies în cale, având convingerea că, mai devreme, sau mai târziu, îi vom învăța pe ceilalți, la rândul nostru.

În calitate de profesor de limbă și literatură română, având vana bucurie și inutilul orgoliu de a completa prima rubrică din catalog, am avut întotdeauna credința că putem ști și noi, de dinainte, lucrurile pe care ni le propun ceilalți spre învățare.

Dar nu e întotdeauna așa: în vacanța de iarnă a anului trecut, am hotărât spre a uita de mărunțișurile zilei cotidiene - să participăm la un joc nou, completând formularul pentru acordarea grantului unei mobilități de formare.

Și ne-a fost acordat: deci, urma să mergem, noi și ființa noastră, urmați de cei pe care îi purtăm împreună cu noi, în Cipru, la sfârșitul lunii mai, având temerea că engleza noastră nu ne va fi suficientă, dar și convingerea că cealaltă limbă bine știută, franceza, ne va șopti la ureche cuvintele necesare. Așa a și fost.

- Cum i-am convins să ne accepte?

- Le-am spus, printre altele:

Sunt conștientă de faptul că propria pregătire, experiența profesională și, aparent, disciplinele predate, prin însăși structura lor, realizează mai puțin integrarea în coeziunea socială europeană, diversitatea lingvistică și culturală vie, atât de necesare pentru elevul de astăzi. În contextul actual, a predă limba română

și limba latină poate deveni caduc, dacă nu găsesc modalitățile de a realiza activități cu caracter interdisciplinar și transdisciplinar, ancorate în prezent. Elevii au nevoie de modele superioare. Iar dacă profesorul pare să fie depășit de comunicarea interculturală, elevii își caută alte modele, care sunt, de cele mai multe ori, inferioare sau chiar periculoase pentru ei, evadând, în cel mai bun caz, în lumea virtuală a internetului. Am convingerea că activitatea de formare vine în sprijinul nevoilor mele de formare, dar, mai mult decât atât, corespunde **necesităților** elevilor, profesorul nefiind decât un instrument educațional, în sensul bun al cuvântului.

Le-am spus, printre altele, de ce vreau:

Consider că îmbunătățirea activității mele, în urma participării la acest stagiul de formare, se va realiza având în vedere următoarele repere:

- pe termen lung, îmi voi putea organiza proiectele dintr-o altă viziune, mai largă;
- pe termen mediu și scurt, voi avea ocazia să aplic noile abilități dobândite.

Experiența dobândită în mod direct nu poate fi înlocuită cu nicio altă modalitate de informare, iar impactul asupra elevilor nu poate să fie decât mult mai mare. Sfera de aplicabilitate a noilor cunoștințe și abilități nu se rezumă doar la activitatea la clasă, ci se va extinde la toate activitățile mele profesionale.

Ce-am aflat?

This course is a part of a series of seminars and workshops with local and foreign participants, offered by the Association for the Development of Life Skills on the topics of life skills and social/emotional intelligence. It is the first Comenius In-Service training program that the Association hosts and implements. This was the 1st session of the course and the next session is planned for October 2012.

The course was organised in partnership with SYNTHESIS Center for Research and Education, as a follow-up to the project “Social Skills and Healthier Self Esteem” (SHE). SHE was the first Cypriot Grundtvig centralized-approved project; it was developed and coordinated by SYNTHESIS. It was a pioneer project as it recognized the importance of social skills and self esteem for the well being and success of individuals.

The project gave emphasis to “social circles” as a learning setting so that participants feel comfortable to be; defined the characteristics of the good

facilitator by giving emphasis on the human rather than the academic qualities and developed a non-formal methodology based on discussion and reflection.

What is the power of education? What is the value of active and experiential learning methods? How does social and emotional learning take place in the school setting? What makes a good school environment?

What is the role of teachers as facilitators of learning? These are the key questions and issues we wished to explore with the participants during the course.

Social and emotional competences become increasingly important and necessary in people's daily lives, especially in the lives of children and youth, that are asked to cope with various challenges in their relationships and contacts with school peers, parents and other adults (such as teachers) they live, learn and socialize with.

The European Commission now recognizes "Social and Civic Competences" and "Learning to Learn" as two of 8 key competences for lifelong learning, needed to live in contemporary society. The Commission also highlights the need of further developing teachers and trainers' competences, motivation and skills so that their educational approaches match the needs of learners.

One of the goals of the Association for the Development of Life Skills is to inform and educate people who work with the development of emotional and social intelligence, both in young people and in adults. The Association believes that "our quality of life depends on the relationship we have with ourselves and with others". Life Skills include both intrapersonal and interpersonal qualities. Intrapersonal life skills include self-awareness, self-control, self-esteem, self-confidence, self-respect, self-reflection and self-acceptance. Interpersonal life skills include effective communication, cooperation, teamwork and problem solving abilities, respect of similarities and differences, appreciation, empathy, trust and love.

This course is aimed at teachers from all educational levels, teacher trainers, parent trainers, careers officers, educational guides and counselors, headteachers/principals/managers of schools/organisations offering education, psychologists, pedagogists and social workers, Emotional Intelligence trainers. Its purpose is to provide participants the theory and practical experience of innovative, interactive and creative methods for teaching and improving intrapersonal and interpersonal life skills through the curriculum, creating better learning environments and offering the students opportunities for participation and cooperation.

More specifically, the course objectives were to:

- 1) provide the participants with theoretical knowledge about active learning methods and social-emotional learning,
- 2) teach practical ideas and tools for supporting and educating students in the aforementioned themes
- 3) assist the participants in finding solutions to problems relevant to their work and improving their working methods,
- 4) allow the participants the opportunity to share their experiences with the other group members,
- 5) show the participants how to create better learning environments,
- 6) encourage networking with colleagues from different European countries,
- 7) give the participants the experience of learning within a multicultural context
- 8) support participants to examine their own social skills and personal development
- 9) relax and have a good time.

It should be noted that this type of systematic skills-training course provides for a “laboratory learning” environment. The learners are part of a temporary community in which they provide both support and challenge to each other. In traditional educational environments, the educator talks, the learners listen or take notes or ask questions, there are books to read and usually the learners are not expected to speak to one another. Laboratory learning is different in that participants learn mainly by systematically doing and practicing, not by listening to lectures. Furthermore, the group setting provides the participants the opportunity to experiment with newly-acquired skills.

Teaching social and emotional life skills is difficult with traditional methods, such as lecturing and cathedral teaching. On the contrary, experiential, active learning methods make learning possible by doing at multiple levels, on the individual, group and social level. We believe that learners are living, breathing people who will only learn if they are engaged properly. Participatory and activity-based methods allow learners to present their experience and contribute to shaping the learning process and thus enhance the learning process for all involved. It was expected that during this course a very dynamic group would be formed and that the participants would have many ideas and experiences to share with each other.

A number of different thematic areas were included in the course program so as to cover the area of social and emotional learning as extensively as possible. The Association supports that a person that has social and emotional life skills is trustworthy, can form and maintain strong and healthy relationships with others

(work, friend, intimate), can work as part of a group, has good self-awareness and self-esteem, can be involved in problem-solving, can communicate thoughts and feelings, can manage his/her anger, accepts and respects the presence of differences among people and knows how to resolve a conflict.

The methodology used to work on these issues were targeted indoor and outdoor group exercises, power-point presentations of the theoretical background, group discussions and teamwork, group and personal reflection, role playing, observation of individual and group dynamic processes, creative arts, peer support, relaxation and excursions (fieldwork). Other methods included (and were not limited to) story-telling, linguagrams, writing, group sculpting and brainstorming. The trainers made sure to use different educational and commonly available materials that the trainers/participants can easily find in their home country when replicating the methods.

The goals of the methodology used were to break the ice and help the participants get to know each other, build group cohesion, safety and trust, increase self-awareness and self-esteem, promote communication and problem-solving, identify inclusion and exclusion practices, identify and express feelings, resolve conflict, improve relationships and give positive feedback. The participants engaged in many enriching group discussions regarding their individual approaches at work, best practices and daily experiences with student populations.

By the end of the course, the walls of the training room were filled with work produced by the participants, such as brainstorming results on group dynamics, the competences/roles/ethics of a teacher, tips for working in groups to problem-solve, what is learning and where/when does it take place and suggested ways to improve the curriculum in the countries of the participants.

The participants were also encouraged to use a personal reflective journal during the course, so as to note how they could apply the course content to their own work, their thoughts and feelings about their group experience, any special remarks about the course and the methods used and other important issues they wished to remember. Another reflective method that *was used in the training room – the Emotional Clock Tower – allowed the participants the opportunity to record their emotional reactions to the course on a daily basis.*

La ce ne-a folosit, nouă, ființei noastre și celor pe care îi purtăm cu noi?

Am aflat că jocul ne poate învăța ceva, că învățământul academic, respectat de noi, poate fi completat, de un altul, având aceeași putere a educației.

Prof. Anișoara Pițu

**VOTEZ
LECTURA!**

EU VOTEZ LECTURA!

Înv. Luminița Lălu

Rezumat:

O carte nu este un obiect oarecare, ci o ființă vie ce stă alături de noi, un prieten care ne sfătuiește bine și ne ajută să devenim în fiecare zi mai bogați, să pășim încrezători pe treptele înțelepciunii.

Cuvinte cheie: carte, lectură, cunoaștere, familie, școală, bibliotecă.

„... cartea e o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți.”

Tudor Arghezi

În zilele noastre, televizorul, calculatorul, internetul au devenit repede pentru fiecare generație din ultimii ani, au devenit stăpânii absoluți ai timpului liber. Aceste mijloace de informare rapidă și comodă oferă elevilor posibilitatea informării în orice domeniu al cunoașterii. Și atunci se naște întrebarea: mai e cartea o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți așa cum menționa scriitorul Tudor Arghezi ?

Dacă altădată cititul cărților era un privilegiu, în zilele noastre a devenit un instrument la îndemâna oricui. În librării, la chioșcurile de ziare, oferta de carte este impresionant de diversă. Însă astăzi cartea întâmpină o concurență acerbă: mijloacele mass-media. Aflată în competiție cu calculatorul și televizorul, care oferă programe diverse, cartea și mirajul ei necesită un mic ajutor pentru a pătrunde în sufletul copiilor. Lectura ar trebui să fie preocuparea cotidiană fundamentală întrucât contribuie la îmbogățirea vieții spirituale a fiecăruia dintre noi. La școală, alături de învățător, copilul pătrunde în lumea fascinantă a cărții, dar nu este de ajuns.

Factorii care trebuie să fie într-o interacțiune permanentă pentru a susține lectura sunt : familia, școala și biblioteca. Aceștia contribuie la atingerea scopului principal al lecturii ~ educarea progresivă a elevilor pentru o cultură comunicatională și literară de bază, capabil

să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente și opinii.

Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală. Părintele este cel care trebuie să observe primul particularitățile individuale ale propriului copil pentru a stimula interesul pentru carte încă din frageda copilărie. După achiziția deprinderilor intelectuale de bază – citire, scriere, exprimare, calcul – asistăm la un transfer de activitate la copil. Cartea de lectură trebuie să devină un bun accesibil copilului. Menirea părinților este de a pune la dispoziția copilului cărțile utile, de a-i dota biblioteca în funcție de vârstă.

Școala este un alt mediu unde lectura are un rol foarte important și trebuie încurajată. Copiii sunt îndrumați din clasele primare de către învățător spre tainele lecturii. Aceasta trebuie să-i fie însuflă, iar rolul bibliotecii este de a-i oferi suportul necesar pentru îndeplinirea acestei năzuințe. Biblioteca este indicatorul fidel al sănătății culturale a copilului. Acestuia trebuie să i se ofere creații literare dedicate lui, dar și altele, care prin valoarea lor artistică și frumusețea limbii interesează deopotrivă și adulții.

De ce sa nu renunțăm la lecturarea cărților?

Cartea literară oferă elevilor bogate valori de cunoaștere, le cultivă concepția despre lume le zugrăvește oameni cu înalte calități morale. Contactul cu literatura este necesar oricărui om.

Cartea îndeplinește numeroase funcții. Între acestea cea mai înaltă menire a cărții e cea *instructiv-educativă*.

Cartea reprezintă cel mai bogat depozit al inteligenței umane, care înmagazinează cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează nealterabile un timp nedefinit. Chiar dacă trăim într-o lume a calculatorului, cartea nu poate fi înlocuită. Instruirea și cultura nu se pot realiza prin intermediul presei, televizorului sau al internetului. Cartea este calea spre un om complet.

Trebuie sa nu renunțăm la lectură pentru că aceasta ne îmbogățește orizontul cultural, ajută la dezvoltarea vocabularului, ne satisface interesul de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor, ne antrenează imaginația. Lectura cărții oferă celui care o parcurge prilejuri unice de reflecție și de meditație.

Scopul lecturii în perioada școlarității primare, gimnaziale și liceale este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicatională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om și, în viitor, să poată continua procesul de învățare în orice fază a existenței sale. Lectura ajută la observarea mediului înconjurător, îi învață pe elevi să gândească, îmbogățește cunoștințele despre natură, lume și viață, cultivă sensibilitatea și imaginația, modelează caracterele, contribuie la educarea moral-cetățenească, ajută omul în aspirațiile sale spre autodepășire.

„Lectura – spunea istoricul N. Iorga – joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citești, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită.”

Cartea este comoara fără preț, este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să razi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre.

Eu votez lectura! Tu?

« Cititi, este fântâna cunoașterii ! »

« Citește ! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini din care vei întocmi înțelesul și filozofia vieții » Mihai Eminescu

Bibliografie:

- Costică, Neagu, 2011, *Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar*, Ed. Terra, Focșani;
Balotă Nicolae, (1978), *Arta lecturii*, Ed. „Cartea românească”, București, p.439
Stancu Ilie, (1970), *Călătorie în lumea cărții*, E.D.P. București, p.370
Silvia, Marinescu; Rodica, Dinescu, *Invitație la educație*, Editura Carminis, Pitești, 2003.

Copiii și cartea

Cartea – un instrument, un tezaur, o poartă deschisă spre lume, un test de autocunoaștere, un prieten sau o copertă frumos colorată care încearcă să înzestreze biblioteca? Răspunsul ales ne poate defini ca persoană, înțelegând prin aceasta formarea, interesele, modul de viață.

De-a lungul celor 12 ani de când profesez ca bibliotecar, am întâlnit tot felul de situații: elevi care citesc din obligație, trimiși fiind de către învățător sau profesor, elevi care citesc doar rezumate, elevi care „plimbă cartea”, neobosindu-se s-o răsfoiască măcar, și elevi care citesc de plăcere. Aceștia din urmă sunt adevărații cititori și pe aceștia îi consider prietenii mei. În privirile lor luminoase și însetate de cunoaștere îmi regăsesc anii copilăriei și ai adolescenței, când cărțile se citeau pe rând, de către toți elevii din clasă. Atunci Winnetou, D'Artagnan, Tic, Olguța și Dănuț, Tom Sawyer, Oliver Twist, iar mai târziu, Natașa Rostova, Hercule Poirot, Uncas sau Elisabeth Bennet, mi-au devenit prieteni și tovarăși.

Andreea Pătrunjel, 14 ani

Era atunci o altă lume, cu alte posibilități, o lume în care computerul și internetul nu viciaseră sufletul neprihănit al copiilor. Departe de mine dorința de a nega avantajele aduse de informatizare, dar aş dori să fie perceput calculatorul așa cum a fost el gândit: un instrument, și nu un mod de viață. În lumea copilăriei mele se citea mult, lectura constituind o evadare din universul cotidian, îmbâcsit de doctrina comunistă. Cartea era pentru mine un depozit al inteligenței omenesti, un prieten tăcut care oferea în mod fidel răspunsuri și care mă trimitea mereu la alte cărți, la alte întâmplări și alte sentimente.

Prof. Gheorghe Zait

În acei ani, bibliotecile erau pline de cărți cu filele îndoit și uzate de atâta citit. Îmi amintesc de o vizită în școală a inspectorului responsabil cu bibliotecile care a făcut o serie de observații dure în privința stării fizice a cărților, fiind chiar la un pas să sancționeze școala din acest motiv. O voce curajoasă a spus atunci: „ne mândrim cu biblioteca noastră înghesuită, dar plină de cărți valoroase, iar faptul că sunt atât de uzate nu dovedește decât că acestea sunt și citite și nu constituie doar un depozit”.

Între timp, lucrurile s-au mai schimbat, însă și elevii au descoperit alte modalități de petrecere a timpului liber, lectura pierzând teren în fața internetului și a jocului pe calculator. Pentru a readuce elevii în bibliotecă am încercat diferite strategii: concursuri cu premii, cercuri de lectură, promovarea copiilor cu aptitudini literare prin reviste școlare, ș.a. Rezultatele nu s-au lăsat mult așteptate, o parte dintre copii descoperind frumusețea lecturii de plăcere.

Dar mai este mult de lucru și orice efort care ar aduce elevii aproape de carte și de sufletul acesteia nu poate fi prea mare, căci, așa cum spunea odinioară Miron Costin, „nu iaște altă mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cetitul cărților”.

Bibliotecar Gabriela Harea

Datini de Crăciun din Moldova

Sărbătoarea Crăciunului reprezintă o zi specială, în care fiecare om se retrage în sânul familiei pentru a oferi și a simți iubire în jurul lui. De aceea, Crăciunul mai este și supranumit sărbătoarea familiei, cu această ocazie, familiile se reunesc, petrec timp împreună și fac schimb de cadouri. Iar această sărbătoare o petrece fiecare după tradițiile cu care a fost obișnuit în funcție de zona din care provin, pentru că sunt atâtea obiceiuri și fiecare sunt diferite dintr-o parte într-alta. În zilele noastre, în tradițiile de Crăciun se regăsesc atât obiceiuri împrumutate din lume, cât și obiceiurile specifice zonei. Vă voi prezenta în cele ce urmează câteva dintre tradițiile cele mai cunoscute din zona Moldovei.

Ignatul sau tăierea porcului

Înainte de Crăciun, pe data de 20 decembrie este Ignatul sau tăierea porcului, tradiție care încă este respectată în satele din Moldova, iar pașii care trebuie urmați sunt și ei respectați întocmai, moldovenii făcând un adevărat ritual din această tradiție. Totul începe în zorii zilei de 20 decembrie, iar ziua este dedicată exclusiv tăierii porcului, preparării cărnii și conservării acesteia. În această zi sunt preparate produse tradiționale zonei, cum sunt caltaboșii, toba, lebarul sau cârnații, iar imediat după tăierea porcului s-a păstrat și obiceiul cunoscut acum de “pomana porcului”, unde cei care au participat la ritual beau țuică sau vin fiert și mănâncă din carnea porcului proaspăt tăiat, preparată prin prăjire și servită alături de mujdei de usturoi și mămăliguță.

Deși, odată cu aderarea la UE, s-au impus norme mai stricte privind tăierea porcului în stilul tradițional, tradiția aceasta își are rădăcinile încă de dinainte de creștinism și se practică în continuare în satele moldovenești, dar și în celelalte zone.

Jocurile cu măști

Moldova este una din regiunile cele mai faimoase pentru numeroasele jocuri cu măști care se practică în perioada sărbătorilor de iarnă. Printre acestea se numără “jocul caprei”, “jocul ursului”. Cel mai așteptat se pare că este jocul ursului. Se spune că ursul este animalul sacru al geto-dacilor, iar de aici se poate trage concluzia că tradiția este una foarte veche, în care obiceiurile s-au păstrat de la o generație la alta. Pentru jocul ursului, mai mulți tineri se întâlnesc și pregătesc

cele necesare jocului, masca și costumul. Cel care va intra în pielea ursului se va îmbrăca cu o haină de blană lungă, care trebuie să fie împodobită cu ciucuri, iar pe cap va purta un schelet din lemn, decorat și îmbrăcat într-un material din pânză. Pe lângă personajul central, alături de el mai participă și cei care vor cânta la acordeon, la tobe, cei care vor spune povestea ursului, vor mai fi personaje care spun diverse texte și care dansează. La finalul jocului, ei trebuie să transmită cele mai frumoase urări celui care a fost colindat, iar ca recompense trebuie să primească bani și colaci. În schimb, “jocul caprei” a fost înainte un ceremonial al unui cult, care presupunea omorârea, jelirea, înmormântarea și învierea caprei, iar bătrânii considerau capra ca fiind prevestitoare de vreme, dacă aceasta va fi bună sau rea, iar în prezent acest joc este menit să aducă prosperitate celui pe care îl colinda, dar și pentru a păstra această tradiție antică de a se prezenta costume, măști, jocuri și cântece și este jucat pentru sporul anului ce vine, pentru spor la recolte, la animale și în gospodării. La fel ca în jocul ursului, colindătorii sunt răsplătiți cu bani și cu colaci.

Colindatul

Ca simbolică, colindatul este o urare în care se pun dorințele oamenilor, transmit voie bună și optimism și urările merg la fel de departe precum imaginația. Înainte, la colindat mergeau tinerii între 18 și 20 de ani, se strângeau în grup și locuiau la unul din ei pe perioada sărbătorilor și nu aveau voie să iasă prin sat decât în grup, întrucât colindele le făceau în acest grup ce avea denumirea de “ceată”. În Moldova, tradiția colindatului deschide perioada celor 12 zile de sărbătoare cu ocazia Anului Nou. Acum, la colindat merg și copiii, și cei tineri, iar în unele sate din zona Moldovei încă se practică întreg ritualul.

Prof. înv. Petria Dolia

CUPRINS

Pagina invitațiilor

- Where we love is home - home that our feet may leave, but not our hearts, p. 3- 5
- Acasă este locul de unde plecăm cu picioarele, dar niciodată cu inima, p. 6 - 8
- Trebuie să se potrivească, p. 9 -11
- Cariatide, p. 12

Magia sărbătorilor de iarnă

- Ajunul Crăciunului, p. 13
- În Ajunul Crăciunului, p.14
- Seara de Ajun, p. 15
- La bunici, p. 16
- În așteptarea Moșului, p. 17
- În seara de Ajun, p. 18
- Câțelușul *Fulg de nea*, p. 19
- Colindătorii, p. 19
- În așteptarea lui Moș Crăciun, p. 20
- Moș Crăciun, p. 20

Visul unei nopți de iarnă...

- Visul unei nopți de iarnă, p. 21
- Sunt clipe nedorite, p. 22
- Cuvintele, p. 22
- Vis deșertic, p. 23
- Visul unei nopți de iarnă, p. 24

Pagina profesorului

- Învățarea socială și emoțională - puterea educației sau importanța faptului de a fi, p. 25 - 30
- Eu votez lectura, p. 31 – 33
- Copiii și cartea, p.34
- Datini de Crăciun din Moldova, p. 35 -36

Cuprins, p. 37

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate autorilor și profesorilor coordonatori.

Ilustrația copertei : *Sagrada Familia*, Antonio Gaudi

ISSN 2285-2069

ISSN-L = 2285-2069